

til egentlig at faae Mening om den Slags Ting, naar man kommer — jeg vil sige — mod sin Willie til at vildlede dem; men hvad jeg nok tør paasta, er, at af Statistikkere i Ulandet, der beskæftige sig med saadanne Sager, ikke En af Ti kommer til Bunds i det, og de maa tro, at vi, som saa Mange vel sagtens tro, naar de se saa ringe Beløb opførte for Undervisningsministeriet til saadanne Formaal, passende kunne sættes i Klasse med Barbare. Der pleier i de senere Aar at følge med Finantsudvalgets Betænkning en Opstilling over den forventede Balance; det er af gode Grunde ikke flet iaar, fordi Betænkningen kommer samlet over det Hele paa een Gang, og man ikke, inden Udgiftssiden er forhandlet, kan have noget passende Skjøn over, hvorledes en saadan Opstilling vil tage sig ud. Heller ikke vil det paa det nuværende Tidspunkt af Forhandlingerne være til væsentlig Nytte at fremsætte Bemærkninger i den Henseende, idet der foreligger ikke saa Spørgsmaal til Sdie Behandling, som kunne være ikke uden væsentlig Indslydelse paa Balancen. Fra Ordspørerens Side vil der derfor ikke ved denne Behandling fremkomme nogen Antydning i den Retning.

**Ansvar:** Hvorvel der ikke i de Afstemninger, som i den foregaaende halve Snes Dage have fundet Sted, ligger noget særdeles Opmærksomt for dem, der ere nødsagede til at udtale sig imod Flerallet i Finantsudvalget, har jeg dog ikke troet at kunne forskaane Thinget eller mig selv for at vedblive med at fremsætte de afvigende Ansuelser, jeg nærer angaaende forskellige Punkter af større Betydning. Med Hensyn til det nu foreliggende Afsnit af Finantslovsforslaget vedrører min afvigende Mening især 2 Hovedpunkter. Det første af disse er Flerallets Forslag om at negte det forlangte Beløb til en Udvidelse af Rjøbenhavns Postgaard. Naar man betænkter, at denne i alt Væsentligt befinder sig i samme Tilstand og under samme Lokaltetsforhold, som den havde for 40 Aar siden; naar man dernæst betænkter, at den Befolkning, som benytter denne Postgaard, i den Tid er steget med næsten 100 pCt., og at den Forretning, der foregaar i dette Lokale, er steget med maatte flere Hundrede pCt., maa man forundre sig over, hvorledes det med saa god Orden, som hidtil har været Tilfældet, har været muligt at vedblive at føre den særdeles betydelige Bedrift, som der finder Sted. Det taler i høi Grad til Fordel for det Administrationspersonales Orden og Nødelighed, som der er ansat, at dette har kunnet gaa. Naar man bevæger sig lidt udenfor vort eget Land, vil man blive i allerhøjeste Grad forbauset ved at anstille en Sammenligning mellem de Postlokaler, man der finder, selv i Byer, som ikke ere en Fjerdedel saa store som Danmarks Hovedstad, og de herværende Lokaler. Hvis man dernæst har Leilighed til at bevæge sig i vor Postgaards indre Lokaler, vil man i Sandhed blive

forbauset over at se, hvor snevert det Hele er, samt over, hvorledes det er muligt at holde Orden i saadanne sammenstuede Lokaler, som i Expeditionstiden fyldes med den ene Kollo efter den anden. Det er jo en Grundsætning for Statens Drift af Postvæsenet her i Landet, at den egentlig ikke skal være af fikkal Interesse, at Staten ikke vil have nogen egentlig Indtægt af Postbefordringen. Det er en Grundsætning, som i en lang Række af Aar har været fastslaaet her i Landet, og navnlig siden 1848; tidligere var det vel andeledest. Naar altsaa det forelagte Budgetforslag for det paafølgende Finantsaar er af den Beskaffenhed, at det, uaagtet denne overordentlige store Udgift af 95,000 Rb. for et enkelt Aar til en enkelt Bygningsforanstaltning, alligevel viser et Overskud af Postvæsenet, finder jeg ikke, der er nogen Anledning til at negte en Forbedring, med Hensyn til hvilken Udvalget selv baade i Aar og ifjor har erkjendt, at der var Trang til den. Der siges nemlig i den Betænkning, der blev afgiven ifjor, at Udvalget maa „erkjende, at der er Trang til en Udvidelse af Postgaardens Lokalteter“. Værdige Medlemmer ville maatte bemærke, at Postvæsenet ikke, saaledes som der siges, bærer sig selv, idet der er Udgifter til Postvæsenet, der ikke i Regnskaberne fremtræde som Postvæsenets Udgifter, og derved tænkes, der da især paa Pensioner til Postvæsenets Personale. Naar jeg imidlertid gjør værdige Medlemmer opmærksomme paa, at Gjennemsnitsoverskudet af Postvæsenet i Regnskabsaarene fra 1853 til 31te Marts 1862 har været 82,000 og nogle Hundrede Rigsdaler aarlig, at det i Aarene 1864—65 indtil 1871—72 har været 82,700 Rb., at det paa Finantsloven for 1872—73 er anslaaet til 150,000 Rb., og at det paa det foreliggende Finantslovsforslag for 1873—74 er anslaaet til 38,000 Rb., tror jeg, at de Herrer ville indrømme mig, at det maa være tilstrækkeligt til deraf at afbolde den Pensionsbyrde, som hviler paa Postvæsenet. Med Hensyn til de af mig her anførte Tal skal jeg udtrykkelig gjøre opmærksom paa, at jeg i Indtægtsoverskudet har fradraget den besynderlige Udgiftspost, som findes i § 25, og som hedder: „Til Erstatninger i Anledning af Postfrihedens Ophør“. Staten udbetaler sig selv her 60,000 Rb. Hvor stor Pensionsbyrden er i dette Dieblit, har jeg intet Middel til at angive; men i Statsregnskabet for 1856—57 ville de Herrer kunne finde en Specifikation af, hvorledes Pensionsbyrden den Gang var i de forskellige Administrationsgrene, paa hvilke den hviler, og der staaer den for Postvæsenets Vedkommende anført til 45,271 Rb. De Herrer maa imidlertid huske, at der i 1856—57 var Tale om den hele daværende Fællestatts Postvæsen, og De ville da vistnok indrømme mig, at man ikke vil tage meget feil, naar man siger, at den ordinære Pensionsbyrde for vort Postvæsenes Vedkommende vil være omtrent 30,000 Rb. Hvis